

גליון מעדני מלך

להפצת תורת ותולדות רבינו
בעל ה"תוספות יום טוב"
זיע"א ועכ"א

גליון ק"כ | חודש אדר | תשפ"ה

דבר המערכת

דברי חיזוק והתעוררות במשנת רבינו התו"ט
ב' דר"ח אדר - "הג הגאולה" - גאולת רבינו התוס' יו"ט

עומדים אנו בחודש אדר, חודש שמרבים בו שמחה, וצאצאי רבינו מרבים בה שמחה בכפליים - על חדא תרתי נהורא לה ימטי, בנוסף לחודש שהיא עצמה הגורם לשמחה, המה מודים ומהללים על נס הישועה הגדולה של רבינו, חזרתו למשרת הרבנות כשעטרה חוזרת למקומה.

רבינו ראה בזה נס עם השפעה לדורי דורות, וציוה על זרעו וזרעו עד ביאת הגואל במהרה, לשוב ולשמוח ביום חג זה בב' דר"ח אדר. כפי שכתב ב"מגילת איבה" והבאנו זאת פעמים רבות.

צוואת רבינו שרירא וקיימת אף לדורנו וכפי שידועים דברי מרן שבט הלוי זצ"ל בספרו (שו"ת שבה"ל חלק י סי' קג), שאין ספק שצוואתו חיה וקיימת לכל יוצאי יריכו, ודלא כהפרי חדש שפקפק בזה, אלא כהסכמת רוב הפוסקים דס"ל שאין לזה שייכות עם מה שאמרו דבטלה מגילת תענית, כי שם המדובר לכל ישראל, אבל אם ציוה אבי המשפחה, וגזר אומר בפירוש לכל יוצאי חלציו, שיהגו כן, בודאי שיש לעשות כצוואתו. עיי"ש.

וכן בפתח הדביר לס' מלבושי יום טוב להר"ר יצחק פייגענבוים ז"ל מנכדי רבינו, מחזיק בתומתו כצוואת רבינו לצאצאיו.

גם הגאון ר"מ טיקוצינסקי בס' גשר החיים כתב שיש מצאצאי רבינו מחזיקים בסעודות אלו, עד שבעצמו השתתף בשתי סעודות כאלו.

וכתב שלדעתו הוא סעודת מצוה מג' טעמים א). מצד חיוב לקיים צוואת רבינו רבן של ישראל ב). חיוב על הבנים לקבל צוואת זקנם. ג) דעל נס יחיד חייבים להודות כל יוצאי יריכו, ויש בזה משום זכות אבות ויחס אבות ותורת אבות (וראה באריכות בשו"ת משנה הלכות (חלק טו סימן ריא).

ויש שנהגו לקרא את המגילה הזאת בעת עריכת הסעודה בב' דר"ח אדר, וקריאתה כידוע מסוגלת לישועה (וכדכתב רבינו בתחילתה וז"ל: "והקורא נעים אשר בצרתי לו צר - זכות זה תעמוד לו להינצל מן המיצר" -

ומה טוב ומה נאה לא להסתפק בסעודה בלבד, אלא לקיים גם חציו לה' להרבות בלימוד משניות עם פירוש רבינו התו"ט, שבזה זוכים אנו למחית עמלק, וכפי שהתבטא הגה"ק בעל האבני נזר זצ"ל: על ידי לימוד חידושי הר"ן זוכה האדם לקיים מצות מחיית עמלק, ונימוקו עמו: כי המקור ושורש של עמלק הוא עקמימות, ובלשונו הק': "קיי זענען קרימער" [הם עקומים], וכאשר כל העולם כולו רעדו ופחדו מבני ישראל ככתוב (שמות טו, יד) 'שמעו עמים ירגזון חיל אחז יושבי פלשת' באו הם להילחם בישראל, הגם שהיה הדבר משולל הגיון, אך מחמת עקמימותם עשו כדבר הזה כדי להחליש מעמדם של ישראל בעיני העולם, ולכן הלימוד פירוש הר"ן הגורם לישראל השכל הרי הוא עוקר מידתו של עמלק ימש"ו.

וי"ל בדרך אפשר שה'אבני נזר' לא התכוון בדווקא ללימוד פירוש הר"ן אלא לכל פירוש קדוש הנכתב ברוח הקודש, שמיישרת את השכל, וכמוכן שפירושו הטהור של רבינו התוספות יום טוב נכלל בזה, ובפרט שמרן האור החיים הק' בהקדמה לספרו חפץ ה' משווה בחדא מחתא עם פירוש הר"ן וז"ל: ומה גם בעומק הש"ס תמיד נתכוון דעתי אליהם, המה הקדושים הרמב"ן הקדומים, ואלו הם אשר תמיד נתכוון דעתי אליהם, המה הקדושים הרמב"ן והר"ן והרב בעל תוספות יו"ט, כי ברוך ה' רוב פעמים אשר יאמרו דבריהם בעומק הסוגיות וכו' עכ"ל.

*

ויהי רצון שזכות רבינו יגן עלינו ויושפע לנו מיום טוב הגאולה עלינו ועל זרענו, שפע ברכה והצלחה וכל מילי דמיטב, בביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן.

דבר המלך ודתו

פנינים נפלאים מתורת רבינו בעניני דיומא
הטעם שבפורים אוכלים מאכלים עם הומץ

נוהגין כמעט אצל כל ישראל, לאכול בימי הפורים מאכלים כבושים בחומץ כמו דגים ודג מלוח, היפוך מהימים הקדושים שמראש השנה עד אחר יום הכפורים שנוהרים מלאכול שום דבר כבוש בחומץ, וכן נזכר בפוסקים אחרונים.

וכבר דברנו מזה שבודאי אין הטעם רק מפני שאינו מתוק לחיך כי הלא שותין משקים חריפים, רק בודאי עיקר הטעם מפני ההחומץ נקרא במשנה ברכות (פ"ו מ"ג) ר"י אומר כל שהוא מין קללה אין מברכין, ועי"ש בתוספות יו"ט דמביא שני פירושים, דקאי רבי יהודה גם על חומץ חומץ [וכן פירש"י ז"ל בגמ' ברכות (דף מ:)] מין קללה - 'חומץ' ונובלות וגובאי על ידי קללה הן באין]. ואף שלענין ברכה אין הלכה כר"י אבל על כל פנים נקרא מין קללה, ולזאת נזהרים ממנו בריש שתא.

ויש לומר שטעם זה גופא, המנהג בפורים באכילת חומץ דייקא, אף שהוא מין קללה ודעת רבי יהודה שאין מברכים עליו, אבל בפורים כל עיקר ברכת השבח שלנו על הצלתינו ממין קללה הזה שהוא ארוך המן. הנצר זדון מזרע עמלק הנקרא חומץ כמו שכתוב (תהלים עא, ד) 'פלטי מיד רשע מכף מעול וחומץ'. ולא שייך כלל לומר בפורים שאין מברכים עליו מפני שהוא מין קללה לומר עליו ברוך וכו'. כי בפורים מתברר שגם המין קללה שברא הבורא יתברך היה לצורך בירור הברכה של "ברוך מרדכי היהודים" ו"ברוכים כל היהודים". וכמו שאנו מברכין יוצר אור ובורא חשך, שגם בריאת החשך היה לצורך התגלות יצירת האור, כי לית נהורא אלא האי דנפיק מגו חשוכא (זוהר ח"ב קפד, א). כן מתברר בפורים שבריאת המין קללה של ארוך המן, היה לצורך התגלות הברכה של "ברוך מרדכי" ו"ברוכים כל היהודים".

ובזה יש לומר גם כן שבשבת קדש זה (שנת תרס"ז שחל פורים בערב שבת) שייך ביחוד החרוז פייט האר"י הקדוש "צוחין אף עקתין בטלין ושבתין וכו' חדו סגי ייתי ועל חדא תרתי נהורא לה ימטי וברכאן דנפישין" היינו שאחר הנס פורים שצוחין והזעקות של (אסתר ד, א) "ויזעק זעקה גדולה ומרה" - ואף העקתין שהיו לנו מצר הצורך "בטלין ושבתין" - "חדו סגי ייתי" מתברר רוב שמחה אף מכל מה שהיה מקודם, אף שלעיני בשר לכאורה יפלא על כל פנים מה היה הצורך בתחילה שיהיה כלל מין הקללה של עמלק והמן נברא בעולם, והרי זה כמו שלדעת ר"י כל שהוא מין קללה אין מברכין על בריאתו כלל.

אך באמת בפורים נתגלה שגם בריאת מין הקללה הזה, הוא כמו בריאת החשך לצורך הנהורא מגו חשוכא. שהוא רק בכדי שאחר כך יתגלה שגם עצם החשך היה בכדי שיתהוה גם ממנו אור שנקרא בסוד עונות נעשים זכויות. ובלעדי הקדמת החשך היה רק אור אחד של הזכויות, אבל בהקדמת החשך דמחשיך אנפי בריין בעונות (זהר ח"א מ, א) מתברר אחר כך שהיה בכדי שיעשו גם החשך אור. ויהי "על חדא תרתי נהורא לה ימטי" - וגם מהמין קללה של עמלק והמן שהם העונות שהיו נמצאים גם בנפשות ישראל, יתהפך בקרב ישראל בסוד 'עונות נעשים זכויות' ל"ברכאן דנפישין" - ברוכים כל היהודים.

שבט מיהודה - פר' תשא (להרה"ק מהר"א אייגר מולבלין זצ"ל)

הגליון יוצא לאור עולם ע"י

מזמן תוס' יו"ט המבואר

לקבלת הגליון באימייל, וכן לתגובות והערות:

machontosfosyomtov@gmail.com

מעדני יו"ט

לקט נוסח ונבחר עפ"י דברי רבינו על סדר הפרשיות התורה
פרשת תרומה:

לימוד דיני ועניני בית המקדש סגולה לבנייתו

וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשָׁכַנְתִּי בְּתוֹכְכֶם (שמות כח, ח).

כתיב וְשָׁמְרוּ אֶת כָּל צִוְיֹתַי וְאֶת כָּל חֻקֹּתַי וְעָשׂוּ אוֹתָם (יחזקאל מו, יא), אומר רבינו בעל **התוס' יו"ט**: בני ישראל חייבים להחזיק כל כך באמונה של ביאת המשיח, עד שעליהם להכין עצמם ולדעת בדייקנות את כל צורותיו וחוקותיו של בית המקדש, שאם יבוא מחר משיח יוכלו לגשת מיד לבנין בית המקדש.

אם תהיה אמונתם בביאת המשיח כה איתנה, עד כי "וישמרו את כל צורתו ואת כל חוקותיו" - אזי יזכו במציאות לבנין בית המקדש - "ועשו אותם"...

(מעיינה של תורה)

לפורים:

מדוע פושטים את מגילת אסתר בזמן הקריאה בפורים?

כתב רבינו בפירושו **תוי"ט** פי"א מ"ה דכתובות: שכל הרוצה לקנות נוחא ליה לכתוב שטר ושהאנשים יקראו בו, שכולם ידעו על ידי הבית דין בדקדוק שרצה לקנות ובדקדוק היתה הקניה, ומיירי שלא קנה מיד הבעלים עצמם, ולכן מעוניין למנוע שלא יצא קול רע, ולכן עושה השטר כאיגרת גלוי לכל, ובימינו נקרא גלויה, ולכן **פושטים את מגילת אסתר, כי אסתר קראה לה איגרת, שתהיה גלויה לכל.**

גדול ליהודים ורצוי לרוב אחיו בבית המקדש

פי מרדכי היהודי משנה למלך אֶחָשֶׁוֹרֶשׁ וְגָדוֹל לַיהוּדִים וְרָצִי לְרַב אֶחָיו וְגו' (אסתר י, ג).

ואפילו שגדול ליהודים היה אחר שכבר עלה ונתעלה והושם כסאו בגבהי מרומי מלכות, מכל מקום אחר שנתיים כשנבנה בהמ"ק ע"י דריוש בן אסתר, הניח הכל ועלה לארץ ישראל ונעשה ממונה על הקינים כדתנן במס' שקלים פתחיה על הקינים פתחיה זה מרדכי.

טוב היה לו להיות גדול ליהודים - ממונה על הקינים ולא להיות משנה למלך פרס, ורצוי לרוב אחיו - דתמן תנינן אין עושין שררה על הציבור פחות משנים חוץ מפתחיה על הקינים ואח"י על חולי מעיים שאותם קבלוהו ציבור עליהם עיי"ש, ולכאורה קשה טובא שהרי בפרק קמא דבבא בתרא אמר' דלא מטעם נאמנות הוא דאפי' ב' אחרים כשרים אלא גז'ה"כ הוא דכתיב והם יקחו את הזהב וא"כ מה מועיל שקבלו רוב הציבור עליהם, ולזה נתכוון **התוספות יום טוב** במסכת שקלים עיי"ש:

ונלפע"ד ליישב דווקא מי שנתמנה על הציבור ע"י ב"ד או מלך או שבעה טובי העיר בלא רצון כל הציבור אעפ"י דדינא הכי שאין צריך רצון כל הציבור מ"מ זהו בכלל עושה שררה על הציבור וצריך שנים, אבל אם הציבור ממילא נותנים עיניהם ואומרים אתה תמלוך ותתנשא וברך אנו רוצים וחפצים, זה אינו עושה שררה על הציבור אלא מקבל עבודתם על שכמו.

לזה סגי באחד, וכן ה' מרדכי שקבלו רוב ציבור אותו עליהם, והיינו דכתיב "גדול ליהודים ורצוי לרוב אחיו" שקבלו רוב הציבור עליהם לכן ה' לבדו הממונה.

תורת משה לחת"ס - מגילת אסתר

מדוע מברכים על הנס של פורים שהחיינו

כתב הרד"א [רבינו אבודרהם] בשם הרא"ש **מלוני"ל** שאין מברכין על נס אלא בנס שהוא יוצא ממנה העולם אבל נס שהוא מנהג העולם ותולדתו כגון שבאו עליו גנבים בלילה ובא לידי סכנה וניצל וכיוצא בזה אינו חייב לברך. וא"ת והרי פורים שהיה נס כמנהג העולם ומברכים שעשה נסים וי"ל התם נמי יצא ממנהג העולם מפני ב' דברים, הא' שבטל כתב המלך והוא הפך דת פרס ומדי. והב' שהרג קרוב לשמונים אלף מאומתו בעבור אהובת אשה אחת ואין זה מנהג העולם וטבעו ובחנוכה לאו משום מעשה דיהודית מברכין שעשה נסים אלא משום פך השמן שהיה חתום בחותמו של כה"ג ולא היה בו להדליק אלא יום אחד ונעשה בו נס והדליקו ממנו ח' ימים שהיה כמעשה אליהו ואלישע ע"כ.

רבינו בספרו דברי חמודות (על הרא"ש ברכות פרק ט)

כי תשא:

לקחת משיכן עבור מחצית השקל

הַעֲשִׂיר לֹא יִרְפָּה וְהַדָּל לֹא יִמְעִיט מִמִּפְחָצִית הַשֶּׁקֶל לְתַת אֶת תְּרוֹמָתוֹ ה' (ל, טו).

שנינו במשנה (שקלים פרק א מ"א): "בחמשה עשר בו [באדר] שולחנות היו יושבין במדינה. בעשרים וחמשה [באדר] ישבו במקדש משישבו במקדש התחילו למשכן [עבור נדבת מחצית השקל]". וכתב רבינו **התוספות יום טוב** דעל כרחק בשקלים אין צריך לעמוד בחוץ אלא נכנס לביתו למשכנו, דהכא מצות גבוה עליו, משא"כ פריעת בעל חוב, אף על גב דנמי מצוה היא, אין למדין ממנה למצות גבוה.

וכתב **בכלי חמדה** בפרשת ויצא (אות ד נדפס בכלי חמדה על פורים סי' ה) דביאור דברי התוספות יום טוב הוא כדכתב **הרשב"א** בתשובה (ח"א סי' י"ח) דעל כן אין מברכין על נתינת תרומה כיון דמשלך הכל ומידך נתנו לך ומה שנתן לגבוה אינו בגדר שלו, וע"כ שפיר בזה נכנסין לביתו למשכנו. ולפי זה כתב דאף דקיי"ל דבעשה אין צריך ליתן כל ממונו לקיים המצוה, זה רק בכל מצוה, אבל בקרבן שהוא לגבוה חייב ליתן כל ממונו כיון דמשלך הכל, עיין שם.

ועל זה כתב הגאון בעל **החלקת יואב** צ"ל (ח"ב סי' צ"ז) הובא גם בכלי חמדה שם, דכוונת **התוספות יום טוב** פשוטה היא, דהא דאסור למשכן בזרוע הוא רק חוב של הלואה, אבל לא חוב שאינו מחמת הלואה כערבות ושכירות וכמבואר בשו"ע חו"מ (סי' צ"ו סי"ד) מדכתוב כי תשה ברעך משאת מאומה (דברים כד, י), וגבוה ג"כ אינו משה ידו, אבל אין ענין זה כלל להא דאין צריך להוציא מממונו על מצות עשה, דודאי בזה אין חילוק בין מצוה למצוה, חוץ ממחצית השקל דכ' והדל לא ימעט (שמות ל, ט"ו).

וע"ז השיב עליו בכלי חמדה שם, מה שכתב בכוונת התוספות יום טוב שכונתו לחלק בין חוב של הלואה לחוב מחמת שכירות, אני מבקש מאת כל מעיין שיראה לשון התוספות יום טוב בפנים אם סובל פירוש, או אם כוונתו כמו שכתבתי לחלק בין חוב דהדיוט ובין חוב שחייב לגבוה, דמצות גבוה חמיר טפי. ובאמת מסברא נראה נכון לחלק כמו שכתבתי דמצוה העוברת של גבוה חמיר טפי.

ומה דהוצרכה התורה לכתוב במחצית השקל **והדל לא ימעט**, הוא משום שבזה צריך גם לחזור על הפתחים ולא אמרינן אונס רחמנא פטריה, אבל החיוב דצריך ליתן את כל הונו במצות גבוה זה ידעינן מסברא כיון דמשלך הכל, עיין שם.

דף על הדף (שקלים דף ג עמוד ב)

ששון יום טוב

מטעמת מהביאור הנפלא "ששון יו"ט" שבהוצאתנו - המבאר דברי התו"ט

לבקשת רבים מקוראי הגליון, מקדישים לנו מדור שלם ומביאים לנו טעימה מהפירוש הנפלא "ששון יום טוב" המבאר את דברי רבינו התוס' יו"ט - בשילוב תיבות הביאור בתוך דבריו.

בחרנו להגיש בפני הקוראים פירוש על דברי רבינו בריש מסכת מגילה (פרק א' משנה א') - הקשורים לעניני דיומא - חודש אדר שמרבים בו שמחה, כהכנה דרבה לקראת ימי הפורים. במסגרת זו אי אפשר היה להביא דברי רבינו כולם, שמאריך באריכות נפלאה, והבאנו קטעים נבחרים מתוך דבריו הארוכים.

עוד יש לציין שמפאת קוצר היריעה הבאנו רק את הפירוש המשולב בתוך התיבות, ולא את הערות המחכימות המעטרות את הפירוש, ויותר ממה שכתוב כאן מבואר ומפורט בספר עצמו, ישמע חכם ויוסף לקח - ללמוד בספר עצמו - בבחינת אותיות מחכימות, וימצא נופת צופים וכל טעם.

טעם למסכת מגילה אחר מסכת תענית

סידר רבינו הקדוש אחר מסכת תעניות את מסכת מגילה, לפי שהיא (קריאת המגילה) תיקון הנביאים שהיו אחרונים (מאחרים) לאותם הנביאים אשר התקינו תעניות. (הרמב"ם בהקדמתו לפירוש המשנה).

זמנה של קריאת המגילה

זה לשון המשנה (מסכת מגילה פ"א מ"א): מגילה נקראת באחד עשר בשנים עשר בשלשה עשר בארבעה עשר בחמשה עשר לא פחות ולא יותר כרכין המוקפין חומה מימות יהושע בן נון קורין בחמשה עשר כפרים ועירות גדולות קורין בארבעה עשר אלא שהכפרים מקדימין ליום הכניסה.

מימות יהושע. פירש הר"ב נפקא לן גזירה שוה כתיב הכא כו', וכתיב התם (דברים ג' ה') לבד מערי הפרזי ע"כ. והוא בימות משה בריש ספר דברים (דברים ג' ה') כתיב, כשדבר משה לבני ישראל מענין כבישת ממלכת עוג בבשן, וזהו שפירש רש"י (דף ב' ע"ב) בד"ה על דברי הגמ' וכתיב התם, בביאת הארץ בימי משה ויהושע, ע"כ, ואפילו הכי (דקרא מיירי בימות משה) תלין ליה בימות יהושע, דהואיל ונכתב בשנת הארבעים ברה"ש שבת סמוך לפטירת משה רבנו ע"ה, חשבינן ליה מימות יהושע (אע"פ שבשעת הכתיבה היה עדיין משה המנהיג).

למה לא תלינן להו במוקף חומה מימות משה רבינו

והא דבאמת לא תלינן בעיר מוקפת חומה מימות משה (דהרי סוף סוף ההוא קרא בימות משה כתיב) יש לומר, חדא דא"כ היה לנו לדון כעיר מוקפת חומה כל עיר שהיתה מוקפת מתחלת יציאתן ממצרים (תחילת הנגת משה ובינו) שהיא ארבעים שנה קודם לביאתן לארץ, ומנא ידעינן איזה היתה מוקפת בזמן ההוא. ועוד י"ל, דהיינו טעמא דמסיים הר"ב, ולפי שיהושע התחיל להלחם בעמלק וכו' לפיכך הזכירו מימות יהושע (ע"כ), כדי ליתן טעם למה נקט מימות יהושע ולא מימות משה, לפי שיהושע התחיל להלחם וכו'.

קורין בט"ו. כתב הר"ב דכתיב (אסתר ט', ט) על כן היהודים הפודים עושים את יום י"ד (משמע דמוקפים אינם עושים את יום י"ד), ומדפרזים בי"ד ש"מ דמוקפים בט"ו ע"כ. ומקשינן בגמרא, ואימא דפרזים בי"ד דכתיב בהו, אבל מוקפין דלא קבע בהו קרא, אי בעו קורין בי"ד ואי בעו קורין בט"ו. ומשני, אמר קרא (אסתר ט', ט"א) לקיים את ימי הפורים האלה בזמניהם, זמנו של זה לא כזמנו של זה. ד'זמניהם' לשון רבים, לומר שזמנו של מוקפין אינו כזמנו של פרזים. ותו פריך, ואימא מוקפין בי"ג, וקרא דכתיב (שם ט', כ"א) להיות עושים וגו' בט"ו, לשושן אתא כדך ששנו בחמשה עשר בשנה ראשונה. ומשני כשושן, פי' רש"י, כיון דלא רמז לך הכתוב זמן דמוקפים אימת הוא, ואשכחן ט"ו לשושן, מסתברא שאותו היום שיר למוקפין (ע"ל רש"י), שהמוקפים יעשו כשושן.

מה נשתנה משניות הזה?

מגידי שיעור, תלמידי חכמים,
כל הוגי משניות, לומדים, מבינים
ונהנים מלימוד משניות

מסכת פסחים

במשניות המפואר

"תוספות יו"ט המבואר"

לקראת חג הפסח הבעל"ט
פירוש קל ובהיר משולב בדברי רבינו
התוס' יו"ט להסביר המשנה באופן נפלא
ציורים וביאורים בהירות עינים

ואלו הם דברי החזו"א: ...לאחר שתגמור ללמוד סוגיא עם הראשונים, תלמד משניות עם "תוספות יום טוב",
סי זיער גוט! [זה מאד טוב]. (אמר זאת בחיוך נלבב כזה שעד היום חש השואל בטעם של התו"ט). מעשה איש ח"ד ר' פח

כך זה כולל: מסכת פסחים שקלים

ניקיון אבות	מועד ד' ר"ה, תענית, מגילה, מוע"ק, חגיגה	מועד ג' יומא, סוכה, ביצה	זרעים א' ברכות, פאה, דמאי	שאר כרכים
-------------	---	--------------------------	---------------------------	-----------

הפצה ראשית Berman Books 718-871-5316 • או אצל המחבר הרב שמואל שמרי' הכהן מנס 347-243-6430

חדש!

סיפורים נפלאים ישועות ונחמות בזכות הזחירות מלשוחה

בשעת התפילה כתקנת רבינו התוס' יו"ט

זה אולי נשמע הרבה דברים ונראה קשה מדי, אבל זה רק ענין של החלטה, וזה קל מאוד, בפרט כשרואים את התוצאות. בקיצור, הכיוון היה שכל דבר שאני לא יעז לעשות כשאני נכנס לאדמו"ר שלי עם קוויטל - אותם דברים אני גם לא אעשה בשעת התפילה. לדוגמא: תאר לעצמך שאתה בתוך החדר הפנימי בו האדמו"ר שלך מקבל אותך עם קוויטל, ותוך כדי שיחתך עם האדמו"ר אתה קורא ומעיין בעלון תורני שנמצא על שולחנו של האדמו"ר, או שאתה בודק מי מתקשר אליך, או סתם אתה מתעסק עם הפלאפון, או שהחלטת שעכשיו אתה מדבר עם חבר, איך זה נראה לך? היש חוצפה ועזות מצח גדולה מזה! חשבת איך הגבאים או החסידים היו מגיבים לאחר מכן.

זה הקו שהנחה אותי באותן דקות גורליות, מול ארון הקודש, בהן קיבלתי על עצמי לשנות את דרכי בכל הנוגע לתפילות, ולהתחיל להתנהג בתפילות, לפחות כמו בזמן שאני נמצא בחדרו של האדמו"ר. עם הקבלה החזקה הזאת הלכתי לישון בהרגשה טובה ומרוממת.

למחרת בצהריים, עשו לבני בדיקות דם שגרתיות לראות אם התרופות התחילו להשפיע במשהו, וכשהגיעו התוצאות ראיתי שהרופא מזעיק עוד רופא, והרופא הנוסף לאחר עיון בתוצאות מזמין את מנהל מחלקת ילדים, והמנהל מזמין פרופסור... נבהלתי מאוד ושאלתי מה קרה. הרופא קרא לי בצד והסביר לי שהתוצאות מראות שאין חיידק, וזה לא מסתדר להם בשום פנים ואופן, כי בכל הבדיקות הקודמות רואים בבירור חיידק, וכזה נס לא ראה מעולם, כשהוא כבר 30 שנה רופא, וגם בספרות הרפואית אין לזה כנראה תקדים.

תכל"ס, הם החליטו שהיות שהיום ערב שבת, הם שולחים אותנו הביתה עד מוצאי שבת, ושהילד יקח ליתר בטחון אנטיביוטיקה דרך הפה בשבת, ושנחזור במוצאי שבת והם יחליטו מה לעשות.

חזרנו הביתה לשבת הילד הרגיש טוב ב"ה, ואפילו הלך לתפילות בבית המדרש, ובמוצאי שבת חזרנו לבית חולים ועשו שוב מיפוי עצמות וכו' והתוצאות הראו בבירור שהחיידק נעלם כלא-היה וגם שאין שום נזק לעצם ב"ה. ושיחררו אותנו הביתה בלי כדורים ובלי תרופות, כשהרופאים המומים שואלים אותנו איזו סגולה עשינו שזכינו לכזה נס.

לסיכום, הילד ב"ה בריא ושלם, ואני נהייתי מקדש השם...

א.ב.ח. ירושלים

ג.ב. הבטחתי לפרסם את הנס, כדי לחזק אנשים נוספים הזקוקים לישועות ומנסים כל מיני פטנטים וקיצורי דרך להוושע. נסו לקבל על עצמכם לכבד את הקב"ה ובוודאי שלא לבזותו, ויתקיים בכם הפסוק כי מכבדי אכבד ובחרת בחיים וכו'.

(גיליון 'קדושת בתי מקדש מעט')

נס ופלא בזכות קבלה שלא לדבר

בשעת התפילה

בני בן העשר חזר מהת"ת באמצע היום בגלל חום גבוה וכאבים חזקים בעצם של הרגל. רופא המשפחה שבדק אותו אמר שהוא שולח אותנו למינן ילדים בבית החולים שערי צדק, כי זה נראה לו זיהום שיש בו סכנה. ואכן תוצאות הבדיקות בביה"ח גילו שזה חיידק מסוכן וצריך להתחיל באופן מיידי בטיפול אנטיביוטי מסיבי דרך הווריד שימשך כשמונה שבועות, והטיפול כרוך באשפוז ממושך מאוד. והרופאים אמרו שנתפלל טוב שלילד לא תהיה פגיעה בעצם, שעשויה לגרום לצליעה ולנכות לכל החיים ח"ו.

בלילה הראשון נשארתי אני להשגיח על בני ולאחר שנרדם בשעה 2:00 לפנות בוקר לערך, עליתי לקומה 8 בבית חולים, שם בית המדרש ואמרת תהילים וכו'. ביציאתי ראיתי מודעה, ובה כתוב שהמתפלל במניין בקביעות והעונה אמן ויהא שמייה רבא בכוונה, וכן הנזהר שלא לדבר בשעת התפילה וקריאת התורה, זוכה שהגזירות נעצרות, ושקורעין גזר דינו זוכה לבנים חיים וקיימים, וכן יצל הוא וכל יוצאי חלציו מכל צרה וצוקה ומכל נגע ומחלה וכו'.

אני, שידעתי לצערי הרב, את מצבי הרוחני בכל מה שקשור לתפילות במניין ולנושא של מורא מקדש. ובפרט בכך שהייתי מדבר בשעת התפילה וקריאת התורה, נשברתי לרסיסים. ניגשתי לארון הקודש שהיה נעול, הזזתי את הפרכת ופרצתי בבכי נוראי, דבר שלא קרה לי מעולם. פשוט בכיתי ובכיתי... הדמעות זלגו ללא הרף, זה בכי ללא שליטה, בכי שמטרה את הנשמה לחלוטין. כמובן שכשבכיתי גם התחרטתי ועשיתי תשובה מכל הלב על העבר, שזה כולל תשובה על חילול ה', ביזוי ה', פורש מהציבור, כפיות טובה להקב"ה על כל החסדים והרחמים שהשפיע עלי, ועשה איתי ועם כל בני ביתי עד עכשיו, וגם קיבלתי על עצמי בקבלה גמורה שבל"ג אין יותר חברים ודיבורים בשעת התפילה וקריאת התורה, אין יותר תפילות בלי מניינים, אין יותר לאחר לתפילות ולהפסיד בלי סוף אמן ויהא שמייה רבא, אין יותר לקרוא עלונים בשעת התפילה וחזרת הש"ץ, אין יותר להסתובב בחוץ בשעת התפילה, אין יותר להתעסק עם הפלאפון בשעת התפילה...